

UTMANINGEN

UTMANINGEN

Andres Laszlo Jr.

Copyrights © Andres Laszlo Jr.
All rights reserved.

PROLOG

'**K**Knark!', utropade detektiven. 'Det här åker du i finkan för.'
'Lugna ner er, va,' svarade Siphos far, 'det är ju bara lite gräs.'

'Lite? Det här är ju minst tio gram.'

'Det är exakt fyra komma nio gram. Det är för personligt bruk och inget annat och ni har inte det ringaste bevis för att jag säljer.'

'Ska vi ta honom till stationen?' frågade polismannen som stod på knä bredvid Siphos. 'Jag menar, det är ju uppenbart att han säljer vidare.'

'Det där är inte tillräckligt för att anhålla honom. Det är ett tiondels gram för lite.'

'Ska vi inte kontrollväga?'

'Ingen idé, hans våg är förmodligen bättre än vår, så om vi inte kan hitta resten eller bevisa att han köpt det i avsikt att sälja vidare, kan vi bara konfiskera det.'

'Men vi kan ju bevisa att han var här - langaren.'

'Jo, men vi kan inte bevisa att han köpt det här av honom och det finns inte en langare i Kapstaden som levererar i såna här förpackningar.'

'Det är ompackat. Det är ju så han säljer det.'

'Det vet väl jag också, men hur ska vi bevisa det?'

Polismannen nickade åt Siphos håll. 'Grabben? Kan vi inte ställa några frågor till honom?'

'Han ... Han är ju bara en barnrumpa, jag vet inte om det är tillåtet.'

'Hallå där! Ni har ingen rätt att ställa frågor till honom!' utropade Siphos far. 'Han är bara fem och för ung för att lämna uppgifter.'

Polismannen placerade försiktigt sin batong på den protesterande mannens skuldra.

Siphos far tystnade omedelbart.

Detektiven hukade sig ner mot pojken med ett stort leende. 'Du verkar ju vara en så'n duktig liten pojke, så du har väl inget emot att jag ställer några frågor?'

Sipho – fem år, spenslig med långt rakt svart hår, uppnäsa och bruna ögon – sade inget, men han tittade upp på polismannen, misstänksamt och frågande.

'Din pappa träffade en man här i går, en vit man med en lång hästsvans, inte sant?'

'Nej, nej det gjorde han visst inte. Det var ingen här, det var det faktiskt inte.'

'Vi vet att han var här, därför att tre av era grannar såg honom.'

'Gjorde dom det?'

'Jodå, både när han kom och när han gick.'

Sipho bet sig i läppen och tittade ner i golvet.

'Och vi har hittat den här förpackningen som innehåller väldigt dåliga saker.'

Sipho tittade bort; bort från polismännen, sin pappa och förpackningen.

'Det som är inuti den här måste ha kommit från en större förpackning, kanske en plastpåse. Såg du var din pappa gjorde av den?'

Sipho svarade inte.

'Såg du om mannen som sålde påsen till din pappa gav honom något annat?'

'Jag såg faktiskt inte någonting alls.'

'Men du måste väl ha sett mannen som sålde påsen till din pappa, mannen med hästsvansen som lovade att ta med en cykel till dej nästa gång?'

'En cykel?'

'Just precis.'

'En tvåhjuling?'

'Definitivt.'

'Med växlar?'

'Massor av växlar.'

'Jag ...' Sipho tystnade och tittade misstänksamt på polismannen. 'Jag såg ingenting alls.'

'Men du bor ju här, eller hur?'

'Jo.'

'Hur kan det då komma sig att du inte såg något?'

'Därför att dom ...'

Prolog

'Därför att dom vadå?'

'Därför att ... därför att dom slängde ut mig.'

'Dom?'

Sipho pekade på sin far, 'Han! Det var han som slängde ut mig, det gör han hela tiden.'

Polismannen glodde ilsket på pojken.

'Det är sant,' försäkrade Sipho, 'det gör han.'

Då poliserna inte kunde finna någon mer cannabis, lämnade de till sist pojken och knarkförsäljaren.

Siphos far tittade ömt på sin son. 'Du är en så'n duktig liten pojke,' förklarade han kärleksfullt, alltmedan han gjorde sitt bästa för att slingra sig undan Siphos frågor om cyklar och växlar.

Så snart han hörde polisbilen starta skyndade sig Siphos far fram till fönstret för att kontrollera att båda polismännen verkligen satt i den – det gjorde de. Efter att ha försökt dämpa en våldsamt hostattack och sedan noggrant ha kontrollerat att inga andra poliser bevakade honom, gick Siphos far ut ur huset. Han fortsatte till ett gammalt bilvrak som stod parkerat framför huset; en ljusblå gammal Volkswagen med sönderrostad motorhuv. Där, efter att ha öppnat huven och utfört en serie ganska avancerade akrobatiska rörelser, fiskade han till slut upp en plastpåse. Tillbaka inne i huset och efter att ha låst dörren bakom sig, blandade han en del av påsens innehåll med tobak.

Sipho sneglade på tidningspapperet hans far hostat i. Det var blod på det – massor av blod.

Med skakande händer rullade Siphos far sig en cigarett.

Siphos far påstod att blodet kom från en diamant han svalt, att den fastnat och ibland skar honom i magen.

Men varför skulle han svälja en diamant, när han istället skulle ha kunnat sälja den och fått massor av pengar? brukade Sipho tänka.

Hans fars händer skakade allt våldsammare, då han försökte rulla färdigt cigaretten.

Till att börja med hade hostan inte förvärrats särskilt fort, men sedan han kommit tillbaka från diamantgruvorna den sista gången tyckte Sipho nästan sig kunna märka hur den blivit värre från en dag till nästa.

'Den här gången ...' Siphos far stirrade fixerat på den blå röken. 'Den här gången kanske jag kommer att bli borta länge ... oerhört länge.'

'D ... du f ... f ... f ... får inte lämna mig e ... e ... e ... ensam.'

'Hallå där! Sluta med det där!'

'Vadå?'

'Det där!'

Hans far påstod att hostan berodde på dammet i gruvorna och att han snart skulle bli bra igen. Siphos ville tro honom, men hans far ljög ofta och hostan, blodet och hans ständiga klagande tycktes motsäga hans optimism. Dessutom kom Siphos ihåg sin mamma som också hostat, mer och mer, tills hon slutligen en dag bara försvann.

'Vadå, 'det där''?'

'Det där dumma stammandet! Jag tänker inte lämna dej.'

Siphos saknade sin mamma och när han lyssnade på sin fars ord, blev han rädd att han också snart skulle lämna honom. Siphos saknade sin mamma väldigt mycket och han trodde fortfarande ibland på sin far, när denne påstod att hon snart skulle komma tillbaka. 'Nej, det gjorde jag faktiskt inte.'

'Det är inga problem, grabben' försäkrade hans far med ett slappt leende, alltmedan han rufsade om i Siphos hår, 'det är okej alltså.'

Siphos avskydde att få sitt hår omrufsats.

Siphos fader tog ett djupt bloss.

Han rökte en sådan där cigarett som gjorts av det som poliserna letade efter. De luktade konstigt, men hans far påstod att de hjälpte mot hostan. Siphos tyckte bara att de gjorde honom tramsig.

'Din halvfarbror Baba ...' Siphos far lät som om han tänkte säga någonting han egentligen inte menade, 'han är egentligen inte så dålig som jag kanske ibland låtit antyda. Han är egentligen ...' Siphos far svalde hårt, 'han är egentligen en ganska schyst kille.'

Siphos avgudade sin halvfarbror eller "svartingen" som hans far brukade kalla honom. Denne ägde en frysbox som alltid var full med magnumglassar och så var han också en världsberömd boxare. Siphos boxades med honom varje gång de möttes och Siphos vann alltid. Siphos var övertygad om att han var den ende i världen som lyckats knocka ut sin farbror. Eftersom hans halvfarbror inte ville att journalisterna skulle få reda på att han regelbundet blev golvad av sin halvbrorson, hade de kommit fram till en överenskommelse. Så länge Siphos inte berättade om knockouterna för journalisterna så höll hans halvfarbror honom med en frys full med magnumglassar.

'Jo, han är faktiskt rätt okej.'

Prolog

Sipho tittade frågande upp. Det var mycket ovanligt för hans far att tala om halvfarbror Baba i så positiva ordalag. Faktum var att hans far bara brukade komma ihåg sin halvbror när han hade problem. Framför allt problem med för lite pengar eller med poliserna som av någon orsak som Sipho inte riktigt förstod verkade vara förtjusta i att trakassera hans far.

'Jag tänker återvända till gruvorna igen om två veckor eller så. Vad skulle du tycka om att bo hos svartingen ... Ursäkta, hos din heroiske, leoparddödande halvfarbror Baba istället för hos farmor?'

'Leoparddödande?'

'Det är inte omöjligt att jag blir borta längre än vanligt ... lite längre.'

Sipho var inte ens nära att stamma, men han sa nästan 'Wow!' Han tyckte inte alls om att bo hos sin farmor som saknade kylskåp och inte ens visste vad en "Magnum" var. Men Sipho kände på sig att hans far nog inte skulle ha gillat ett 'Wow!', så istället nickade han och försökte se så allvarlig ut som möjligt. 'Jag förstår, det blir nog bäst så.'

'Vi kanske måste övertala honom, men det borde inte bli några problem. Med honom får jag det alltid som jag vill ha det och dej har han inte ryggrad nog att neka någonting.'

Sipho ville försvara sin halvfarbror – han ville säga att hans halvfarbror visst hade ryggrad och att hans far var orättvis – men Sipho kände på sig att det inte var någon bra idé, åtminstone inte just nu.

Siphos far reste sig, gömde paketet från bilen, instruerade Sipho att följa med, stängde dörren bakom dem och började gå mot hållplatsen där minibussarna stannade. 'Han är en riktig mjölksoop, ingen ryggrad, det är det som är grunden till hans problem.'

'Ska vi hälsa på halvfarbror Baba?'

'Ja, han ska boxas ikväll mot någon ung kille, Jonatan hette han visst, så du måste be om biljetter.'

'Men tror du farbror Kipling kommer att släppa in dej?'

Siphos far funderade en stund innan han svarade. 'Vi klättrar över muren, sen lirkar jag upp låset på limousinen och så väntar vi i den.'

'Kommer han inte att bli arg på dej då?'

Siphos far tittade underligt på honom. 'Vet du var han fick den ifrån?'

'Fick vadå för nånting ifrån?'

'Den där löjlige leopardtanden som dinglar runt hans hals, den som får honom att inbilla sig att han är förmer än oss vanliga dödliga.'

Sipho hade frågat det massor med gånger, både sin far och sin halvfarbror, men ingen hade velat berätta det för honom. 'Nej.'

'Vill du veta?'

'Ja.'

'Bara ja?'

'Jag vill hemskt gärna veta, snälla.'

'Han fajtades med en leopard och vann. Det var så han fick den.'

'Wow!' Sipho föreställde sig sin halvfarbror boxas med en leopard, slå ut den med en perfekt uppercut och sedan dra ut en hörntand. Sedan sade Sipho det tre gånger till, högt. 'Wow! Wow! Wow!'

'Där satt säkert någon polare med ett gevär gömd i närmsta träd, ifall det skulle gå snett.'

När Sipho märkte att hans far inte verkade tycka om att han blev så imponerad av sin halvfarbrors bedrifter tillade han, 'Men när jag blir stor, då ska jag boxas mot en tiger.'

Siphos far log brett med pupiller stora som jordnötter. 'Det märks ... Du är nog ta mej fan min pojk trots allt skitprat.'

Sipho kunde se att hans far uppskattade vad han just sagt, så han sa det igen. 'När jag blir stor, ska jag boxas mot en tiger.'

Det var så det gick till när Sipho gjorde sin döende far både stolt och lycklig, och det var så det gick till när Sipho fick sitt namn ändrat från Sipho till Tiger.

KAPITEL 1

Tigers far kom aldrig tillbaka från gruvorna och hans farbror Baba repade sig aldrig efter boxningsmatchen mot Jonatan. Ibland misstänkte Tiger att hans far till sist hostat upp den där diamanten och tagit ett flygplan till Amerika, men sanningen att säga så var det väldigt sällan han tänkte på sin far nuförtiden. Däremot så tänkte han ofta och mycket på hur och varför hans farbror förändrats så mycket. Efter boxningsmatchen hade hans farbror svurit att aldrig boxas igen, något som Tiger tyckte var konstigt eftersom hans farbror knockat sin motståndare på ett så förnämligt sätt att denne förblivit liggande på golvet och tre poliser tvingats eskortera hans farbror genom den jublande publiken.

Tiger tyckte om att bo med sin farbror, även om huset de bodde i nuförtiden inte var lika fint de som som de bott i förut. Han tyckte om det, även om det inte längre fanns någon frys full med magnumglassar eller någon Kipling att leka med. Det bästa var att, eftersom hans farbror inte boxades längre, de hade fått komma på nya sätt att tjäna pengar på, sätt som nästan alltid krävde Tigers medverkan. Detta tyckte Tiger väldigt mycket om och därför blev han mycket orolig, när folk sa att man kanske skulle ta hans farbror ifrån honom för att han tjänade för lite pengar. Även om Tigers farbror var världens snabbaste, så var Tiger tveksam till huruvida denne skulle kunna klara sig helt på egen hand. Det var därför som Tiger inte börjat skolan ännu och det var därför som Tiger ibland tyckte att hans farbror borde börja boxas igen, även om det kanske skulle ge dem mindre tid att arbeta tillsammans.

Baba kom att betrakta sig själv som en mördare och det var precis vad han sa till domstolen. ‘Jag är skyldig, det var inget annat än mord och det enda rättvisa straffet vore att skjuta mej.’

Domstolen förklarade honom oskyldig och en av jurymedlemmarna kom till och med fram till Baba efteråt och sa: ‘Gå nu och bli världsmästare och visa att vi tagit rätt beslut.’

Eftersom domstolen vägrat bestraffa honom hade Baba tagit det som sin uppgift att göra det själv. Som domare hade Baba inte visat sig lika förlåtande som juryn utan hade dömt sig till att aldrig mera boxas. Den domen hade också – även om Baba inte reflekterat över detta när han tog sitt beslut – dömt inte bara honom själv utan också pojken, till vilken han blivit inofficiell fosterförälder, till ett liv i fattigdom.

Baba tog till flaskan – ölfaskan, huvudsakligen, men ibland även cognacsflaskan – och utan boxningen slutade snart pengarna att rulla in. Han förlorade sina vänner; de rikaste och snyltarna verkade vara de som försvann först. Efter att Kipling om och om igen försökt styra Baba bort från alkoholen och tillbaka till boxningen, var han den siste att gå. Oförmögen att betala sin betjänts lön gav Baba honom sin förnämliga röda mantel som sista avlöning; manteln han burit när han bekymmerslöst knockat ut Topasen, som då varit rankad sexa i världen i lätt mellanvikt.

Allteftersom Babas livslust försvagades, blev kallet från flaskan allt starkare. Snart fick han lämna sitt vackra hem och i takt med att han blev fattigare hamnade han allt lägre på Kapstadens sociala rangstege. Och, han gjorde detta precis som han boxats, snabbare än någon kunde förstå. Följaktligen var han ofta förföljd av skattemyndigheterna som vägrade tro att han – Alexander Baby Baba – så snabbt kunde förlora både inkomst och förmögenhet. Men Baba var verkligen utblottad och han fortsatte sin rutschkana nerför den sociala stegen tills dess att han och hans brorson flyttade in i det lilla skjul där vi idag möter honom. Det är ett brunt litet skjul på sanddynerna av Mandela Park i ett av Kapstadens snyltgästområden som administrativt sorterar under Hout Bay.

Även om det inte gått speciellt bra för Baba sedan den olycksaliga boxningsmatchen, påstår han själv att han åtminstone har gjort en sak bra. Han påstår sig ha hållit sitt löfte till sin halvbror, löftet att ta hand om sin brorson. Men det finns de som inte riktigt håller med och skulle man frågat grannarna om kvaliteten på Babas förmyndarskap skulle uppfattningarna inte varit odelat positiva. Allteftersom drickandet gjorde Baba dummare och

Kapitel 1

dummare blev hans brorson tvingad att ta över mer och mer av det dagliga ansvaret. Detta gjorde att Tiger tvingades växa upp fortare än de flesta och idag skulle nog många påstå att det är Tiger som tar hand om sin farbror – det där med halvfarbror kommer ingen av dem ihåg – snarare än tvärtom.

Nuförtiden springer det inte längre några skattmasar efter Baba – de har för länge sedan insett att han verkligen är utblottad - men hotet från skattemyndigheterna har ersatts av ett nytt och allvarligare. Det nya hotet är separation eller ‘herr Mandela’ som Baba konstigt nog kallar separationshotet. Några av ”separatörerna” har goda avsikter, men andra är riktigt dåliga människor. Gemensamt för dem alla är att de på senaste tiden kommit allt närmare sin målsättning.

Även om de flesta vadhållarna i Kapstaden fortfarande skulle komma ihåg artistnamnet Baby Baba, skulle de med all säkerhet inte känt igen honom som superlöftet från det förgångna. Och även om någon skulle känt igen honom, är det fullkomligt osannolikt att en sådan vadhållare skulle känna till något om hans brorson och Babas relation till denne. Men om man - som ett rent tankeexperiment - antog att en sådan vadhållare existerade, en med all den relevanta informationen samt välinformerade kunder villiga att slå vad om saken, skulle oddset 20-1 mot att Baba skulle behålla vårdnaden om Tiger ytterligare en månad låta ganska rimligt. Den som velat satsa på separation - eller ‘herr Mandela’ som Baba skulle ha sagt - som segrare i matchen, skulle följaktligen knappt fått pengarna tillbaka. Och, hur som helst, vadslagarna hade annat att tänka på den här dagen, eftersom en viktig match i fotbolls-VM skulle spelas i senare just denna kväll.

*

Tiger hade just vaknat och efter att ha gnuggat sömnen ur ögonen sträckte han mekaniskt handen mot hyllan. Där stod en gammal väckarklocka helt tyst med sin enda överlevande visare pekande mot en sedan länge svunnen tid. Tiger vred visaren till nio, det gjorde han varje morgon. Under de nästa tjugofyra timmarna skulle tyngdkraften – även om Tiger föredrog att tänka på det som ”tiden” – dra den gamla rostiga visaren ned till någonstans mellan halvåtta och åtta.

Därute sken solen, men det var kyligt inomhus och trots att solen sken var fönsterrutan full av regndroppar.

Längre in i skjulet snarkade hans farbror ljudligt i en djup baryton. Allt Tiger kunde se av sin farbror var det svarta håret som stack ut under filten samt en av de vita tofsarna. Bredvid hans farbrors säng stod ett gammalt paraply med vässad spets och på ett litet bord låg en stor kniv – ifall det skulle bli inbrott. Bredvid kniven stod en burk med ytterst exklusiv italiensk skokräm, vilken – för den som insåg hur exklusiv den var - kontrasterade märkligt mot den övriga misären. Bakom huvudändan på hans farbrors säng stod ölflaskor. Några av dem, de fulla, låg staplade mot väggen. Det var lite svalare där, eftersom skjulet stod lutat mot en stor sanddyn.

Vid spisen stod attiraljer för att laga kaffe, inklusive en liten mjölkflaska. Tiger luktade på flaskan och gjorde en grimas. Han grimaserade inte så mycket för att mjölken var sur, vilket den var, som för att han avskydde mjölk, färsk som sur, i alla dess former, framför allt när varm. Tiger skulle aldrig komma på tanken att hälla mjölk i sitt kaffe, men med hans farbror var det annorlunda. Baba vägrade bestämt att dricka sitt morgonkaffe utan mjölk – inte ens mjölkpulver dög. När Tiger klätt på sig, gjorde han sig därför redo att gå till “spazan”, kvartersbutiken, för att på ett eller annat sätt införskaffa mjölk till sin farbrors morgonkaffe. *Han ler inte så ofta som förr, men när det finns mjölk till hans morgonkaffe, då kan man fortfarande ibland locka fram ett leende från honom.*

Efter att förgäves letat efter pengar i sin farbrors kläder hämtade Tiger ölkorgen och öppnade dörren. Trots att solen sken över bergen började det att regna. Tiger - som älskade vatten i alla dess former - kastade sig ut i regnet. Hans första tanke var att han egentligen borde försöka skaffa mjölk. Hans andra tanke var att han borde tvätta sig. *Om jag tvättar mig och Baba vaknar av smattrandet på taket, så förlåter han nog att jag inte gått efter mjölk.* Men sedan, när regnet plötsligt ökade i styrka, fick han en ännu bättre idé och klättrade upp till det lilla diket som rann längs dynen ovanför skjulet.

Där uppifrån kunde Tiger se många av de nybyggda husen. Till höger stod Thembas hus. Themba var Tigers bästa vän och tillsammans med sin familj bodde denne granne med Tiger. Themba, som var den yngre av de två, tyckte till och med mer om regn än vad Tiger gjorde, men när Tiger ropade fick han inget svar. Themba hade hostat mer och mer de sista veckorna. *Han kanske ligger till sängs.*

Tiger sprang tillbaka mot dörren och endast i sista ögonblicket kom han ihåg sin sovande farbror. Tiger tvärbromsade, sladdade i lervällingen, behöll balansen och smög, tyst som en mus, in i skjulet. Därinne samlade han ihop

Kapitel 1

vad han behövde för att bygga ett vattenhjul. Tiger var den bästa vattenhjulsbyggaren i hela Mandela Park - om inte i hela Hout Bay, även om Themba inte kom långt efter.

Tiger plockade upp en skarvad plankbit som en gång tillhört väggen och två långa slevar. Från bordet som stod vid sidan av hans farbrors bädd tog han därefter den stora kniven, och eftersom hans händer var fulla satte han denna mellan tänderna. När Tiger så på tå trippade förbi sin sovande farbror, slutade denne plötsligt att snarka. Tiger tvärstannade. Där stod han med två långa slevar i sin högra hand, två sammanfogade brädor i sin vänstra och i munnen, kniven. Efter en nervpirrande väntan - hans farbror tyckte inte alls om att bli väckt på morgonen - återupptogs snarkandet. Efter att försiktigt ha stängt dörren bakom sig kastade sig Tiger på nytt ut i regnet som nu öste ner till och med mer än förut.

Tigers ögon lyste av upphetsning när han upptäckte den lilla rännen som porlade ner mot skjulet genom ett gammalt hål i diket. Han klättrade snabbt – fortfarande utan att ha sett en skymt av Themba eller av någon aktivitet runt dennes hus – upp till diket ovanför. Där uppe började Tiger – trots att han flera gånger uttryckligen förbjudits att göra så – att omdirigera vattenflödet. *Där var redan ett stort hål i diket, det var det faktiskt och allt jag gjorde var att göra det lite, lite större. Jag gjorde faktiskt nästan ingenting* förberedde han sig. Efter att ha blockerat vattnets flöde utvidgade han läckaget i diket. Hans regleringsåtgärder belönades omedelbart; utflödet svällde dramatiskt och vattnet forsade snart ner mot den lilla markbiten som omgav hans hem. Sedan var det inte mer än ett ögonblicks verk för hans flinka fingrar att omvandla det medhavda materialet till ett vattenhjul, som snart snurrade glatt i mitten av den porlande forsen.

Allteftersom regnet ökade i styrka – Tiger hade aldrig sett det regna på det här viset förut – ökade flödet alltmer och hjulet snurrade fortare och fortare. Tiger tittade som trollbunden och han kunde ha legat där framför vattenhjulet och beundrat skådespelet i timmar, precis som han gjort många gånger tidigare. Men då plötsligt - som om någon skruvat på en kran - öppnade sig skyarna och regnet vräkte ned på ett sätt Tiger inte trott vara möjligt. Han plockade upp ölkorgen samt en bit korrugerad takplåt som han använde som paraply och började springa. Han styrde kosan mot en närliggande rad av skjul och utmaningen att på ett eller annat sätt skaffa mjölk åt sin farbror. *Kanske träffar jag Themba i affären.*

Mitt i husraden låg Grumps butik. Grump var den buttre spazaägaren – kvartersaffärs-innehavaren. Tiger tyckte om Grump och Grump tyckte om Tiger, men där fanns ett allvarligt problem: Grump gillade inte Tigers farbror – inte ett enda dugg.

Tiger stannade utanför butiken och kikade genom ett hål i väggen för att försäkra sig om att ingen från ”komma-och-ta-mig-människorna” låg i bakhåll. Kusten verkade klar och Tiger, drypande våt, stegade in i affären.

Grump stod uppe på en stege och försökte laga en läcka i taket. Men regnet var för kraftigt och efter en rad av imponerande svordomar – Grump var den bästa sväraren i hela Mandela Park – tvingades han att ge upp.

Grump klev ned från stegen och tittade misstänksamt på pojken. ’Och vad vill du?’

’Hej Grump.’

’Och kalla mej inte Grump!’

Tiger satte upp ölkorgen på disken och gav affärsinnehavaren ett onaturligt stort leende, ’Ursäkta mig, farbror Grump. Har farbror Grump sett Themba idag?’

’Vad tror du det här är? Turistinformation? Vill du veta resultatet av kvällens fotboll också?’

’Ursäkta mej, farbror Grump. Då skall jag bara be att få en liten flaska mjölk, herr Grump.’

Grump satte mjölken i korgen. ’Två och åttio.’

Tiger tittade oroligt på den ilske butiks-innehavaren. *Antingen har han inte fått sin morgonöl eller också har han bråkat med fru Grump igen. Det här kommer inte att bli lätt.* ’Jag glömde pengarna, så kan jag få betala i morgon?’

’Vem ska ha mjölken?’

’Det ska jag, det ska jag faktiskt.’

’Då kostar den ingenting – drick upp!’

’Jag ... Jag dricker den hellre hemma.’

’Vadå för – vad är skillnaden?’

’Jag är inte så där jättetörstig just nu – det är jag faktiskt inte.’

’Klart att du inte är, du avskyr ju mjölk – det har du ju själv berättat.’

’Det är bara varm mjölk och jag vet att jag kommer att bli törstig senare, jag vill bara ...’

Kapitel 1

’Du vill bara ta hem mjölken till den där oduglingen att ha i sitt morgonkaffe – försök inte förneka det! Jag, jag börjar ...’

’Han blir så glad, ’avbröt Tiger, ’om det finns färsk mjölk, när han vaknar.’

’Jag,’ fortsatte Grump, som idag uppenbarligen inte hade en tanke på att låta sig bli förd på avvägar, ’jag brukar själv börja dagen med ett par öl, det ska jag inte förneka.’

Tiger tittade ned i golvet och såg allvarlig ut. De hade ofta haft liknande diskussioner och Tiger visste vad som förväntades av honom. Frågan var bara huruvida det hela skulle sluta med eller utan mjölk.

’Men aldrig, aldrig utom på tisdagar och torsdagar dricker jag mer än sex flaskor. Det är det som är hemligheten.’

Tiger nickade som om han förstod, sympatiserade och höll med.

’Men den där luffaren, han kan inte ens hålla sig nykter nog att uppfostra en bra pojke som du! Det är ett under att du inte själ, röker och sniffar allaredan.’

’Det skulle min farbror aldrig tillåta och han är inte alls någon odugling. Han är boxare och han har all sin heder i behåll.’

’Var boxare och det där var för länge sen. Han var aldrig som dom där,’ sa Grump och pekade på en affisch med ett av fotbollslagen som skulle spela semifinal i världsmästerskapet senare samma kväll. ’Han var inte ens en riktig idrottsman utan bara en naturbegåvning. Allting från födseln – det var vad han hade.’

’Och det har han fortfarande.’

’Och titta på honom nu! Karlskrället plockar ju cigarettfimpar på gatorna.’

’Brunt guld!’

’Kalla det vad du vill, det är fortfarande fimpar.’

’Och han gör det fantastiskt snabbt.’

’Och dej, han tvingar dej också att göra det, kallar du det att ha hedern i behåll?’

’Min farbror har hedern i behåll, därför att han har boxats med en leopard. Han låter aldrig mej göra något dåligt. Det är aldrig någon som har slagit ner honom och han har aldrig ned... ned...’

’-låtit,’ assisterade Grump, för även han hade varit med om den här diskussionen förut och visste vad som förväntades av honom. ’Nedlåtit.’

'Tack, och han har aldrig nedlåt sig till att ljuga och han behåller alltid sin heder, så även om saker och ting inte är exakt så som han skulle vilja ...'

'Trams! Du vet ju knappt vad du själv säger. Han är en försupen luffare och det borde du minsann ha förstått vid det här laget.'

'Är han inte alls! Han är mycket hedervärd.'

'Okej, låt oss för ett ögonblick anta att han verkligen förtjänar den där tanden han struttar omkring med, och att han kanske inte talar lika mycket osanning som vi andra.'

Överraskad, nickade Tiger instämmande.

'Han kanske till och med har en liten smula av sin heder i behåll – det ska jag inte förneka.'

Tiger såg nöjd ut och nickade instämmande. 'Ingen annan än herr Mandela har mer heder än min farbror.'

'Men om det är så och jag säger *om*, i så fall så är det allt han har. Och nu vill jag att du berättar en sak för mig. Jag vill att du berättar vad han har för nytta av all den här hedern?'

'Nytta?'

'Precis. Vad kan han köpa för den?'

'Köpa?'

'Kan han använda den till att betala era resor in till stan?'

'... Nej.'

'Till elektricitet?'

'Nej.'

'Öl?'

'Nej.'

'Bröd?'

'Nej.'

'Precis, inte ens en liten flaska mjölk kan han köpa för den. Om han inte ens kan få det för sin heder, då är han välkommen att behålla den för sig själv.'

Tiger svarade inte. *Han har säkert bråkat med fru Grump igen.*

'Och sen är det en annan sak, något som du kanske inte tänkt på.'

Tiger tittade uppmärksamt och smått uppgivet på affärsinnehavaren.

*

Kapitel 1

M.E. var en gammal man och han kunde blicka tillbaka på en lång och framgångsrik karriär som brevbärare, en karriär med åtskilliga höjdpunkter och endast ett fåtal rejäla bottennapp. M.E. hade delat ut brev i Kapstadens bästa områden och, som nu, i de sämsta. Efter fyrtiosju år som brevbärare hade M.E. skaffat sig rykte som en grundlig, pålitlig och samvetsgrann brevbärare. En gång tidigare i hans karriär hade ett brev trillat ur en av hans postsäckar uppe på sorteringskontoret. Säcken, som skulle till Robben Island, hade M.E. tagit till den fiskebåt som levererade post till ön. Efter sin runda, när brevbäraren återvände till huvudpostkontoret, hade hans kollegor gjort honom uppmärksam på att ett brev fallit ur en av hans säckar på vägen ut.

Att glömma ett brev betraktades normalt inte som någon större katastrof - alla glömde dom något någon gång - men när M.E. tittade närmare på brevet blev han alldeles torr i munnen och han kunde känna hur hans puls ökade. Brevet var adresserat till ingen mindre än ”fånge 46664” och avsändaren var en Olof Palme, presidenten i ett land som hette Sverige och som blivit skjuten.

M.E. hade en halvbror som var fiskare och tillsammans lämnade de hamnen i Hout Bay senare samma eftermiddag. Vädret hade varit dåligt och när de till sist nådde ön hade de blivit bordade av kustbevakningen, eskorterade tillbaka till fastlandet, arresterade och häktade; åtalade för att ha försökt frita fånge 46664. Domaren hade först skrattat åt anklagelserna, sedan hade han berömt brevbäraren för dennes nit och till sist hade han givit M.E. det smeknamn som han redan fått ingraverat på sin gravsten.

Mandela Express tittade ilsket på brevet som höll på att förstöra vad han hoppades skulle bli hans livs näst största dag, dagen då han skulle få se på teven hur världsmästerskapsfotboll spelas på sydafrikansk mark. På brevet fanns sex adresser – alla till helt olika delar av Kapstaden och adressaten var en gammal boxningslegend som uppenbarligen snabbt höll på att kana nerför livets rutschbana.

*

Grump gav pojken en ”jag-har-något-viktigt-att-säga-blick”. ’Och vad tror du kommer att hända, när saker och ting kärvar till sig ordentligt? När saker och ting blir värre än idag, hur länge tror du då han kommer att kunna behålla sin ynka lilla heder?’

'Min farbror kommer alltid att behålla sin heder.'

'Även när ingen längre vill ge honom kredit?'

Tiger nickade.

'Även när dom tar dej ifrån honom?'

'Dom kommer aldrig att ta honom ifrån mej för vi kommer aldrig att sep... sep...'

'Separeras.'

'Tack.'

'Du förstår visst inte det här. Din farbrors heder hänger på en mycket skör tråd.'

'Gör den inte alls.'

'När han först kom hit, dinglade den där tanden runt halsen på honom för var och en att se. Minns du det?'

Tiger nickade, motvilligt eftersom han visste vad som skulle komma härnäst.

'Det var därför att han – fråga mig inte varför – själv tyckte han hade rätt att bära den. Förmodligen tyckte han verkligen att han var för mer än oss andra. Men nu, nu håller han den gömd innanför skjortan. Försök inte påstå att du inte märkt det.'

'Det är bara därför att han inte vill tappa den.'

'Och det där "vi kommer alltid att vara tillsammans", det kan du bara glömma.'

Tiger svarade inte.

'Snart kommer det inte längre att finnas någon "Farbror Baba" för dej. Socialvårdsfolket kommer hit och ställer frågor varje vecka. Igår var dom här igen och dom hittade ert hus.'

'Gjorde dom det?'

'Det gjorde dom och sen kom dom hit och ställde frågor.'

'Vilka frågor?'

'Dom gamla vanliga. "Har han registrerat pojken för skolan?" och "Har han skaffat sig en fast inkomst?'"

Tiger tittade i golvet.

'Och sen har dom hittat en flagga med ditt namn.'

'En flagga med mitt namn?'

'Det var det dom sa.'

'Var det en fin flagga?'

Kapitel 1

'Jag vet inte. Jag förstod inte riktigt vad dom menade, men jag tror inte att det var något bra.'

'Snart kommer han att börja boxas. Då kommer vi att bli jätterika och då kommer vi att flytta tillbaka till stan och till ett trevligt ställe där det inte finns några "komma-och-ta-mig-människor".'

'Dröm på! Ni kommer aldrig att flytta härifrån.'

'Kommer vi visst! Vi kommer att flytta så fort han börjar boxas igen.'

'Han kommer inte att lämna Mandela Park förrän han blir utburen med fötterna först och han kommer aldrig att boxas igen, det säger han ju själv.'

'Kommer han visst, han har bara inte förstått det än.'

'Innerst inne har han erkänt för sig själv att han aldrig mer kommer att boxas och längst därinne tycker han om att leva här ute – det gör vi alla. Han kanske förnekar det, men han skulle göra vad som helst bara för att få stanna kvar. Han föredrar att strula omkring här som en föredetting istället för att göra ett ärligt handtag och ta hand om dej.'

Tiger sade ingenting. Han kände sig förvirrad och ville inte förstå affärsinnehavarens resonemang.

'Vet du varför han pumpar dej så full med allt det här hederssnacket?'

'Nä,' sa Tiger och ett ögonblick för sent insåg han att han förmodligen låtit lite för nyfiken, 'nej, det vet jag inte.'

'För en vuxen är det svårt att behålla sin heder, när pengarna tar slut. Därför, den dagen en hedersfanatiker som din farbror inte längre kan förmå ens sej själv att tro på sin egen heder, kollapsar allt.'

'Så man måste ha pengar för att vara hedervärd?'

'Ja.'

'Så heder är nåt man kan köpa?'

'Det vet jag inte, kanske, men den kan i alla fall användas till att köpa det mesta som får en att bli betraktad som hedervärd.'

Tiger sa inget, men han trodde att han förstätt.

'Så går det för människor som inte tänker på annat än sin egen värdighet. Det vet han och det är därför han lärt dej alla dom där orden: "nedlåtit", "värdighet", "hedern i behåll", "separation" – skitsnack!'

'Min farbror har aldrig lärt mej "skitsnack". Det har Cigarrettmannen gjort., så det är inte hans fel.'

'Prat! När spritjäveln en gång fått en i sitt grepp finns det ingen återvändo. Då kan man lika gärna gå på lejonjakt med en gång.'

'Men det är ju inte hans fel. Han blir sjuk om natten, om han inte dricker. Det är på grund av reumatism.'

'Jaså ... det säger du.'

'Det är sant, det är det faktiskt, läkarna säger det.'

'Dom vita?'

'Nä, dom riktiga.'

'Joho du, och nämnde jag att Nelson Mandela är min farbror?'

Tiger tittade ned i marken.

'Inga pengar – ingen mjölk.'

'Jag kommer tillbaka med pengarna.'

'Närhelst du vill!' ropade Grump efter pojken, som på väg ut ur affären nästan kolliderade med brevbäraren, 'men så länge det är till din försupne farbror Baba så betalar du.'

M.E., som just kommit in i affären, tittade upp 'Baba? Alexander Baba?'

*

Trots att det slutat regna och solen sken, kände sig Tiger inte alls speciellt väl till mods. Det gjorde ont det där Grump sagt. Även om Tiger börjat vänja sig vid att folk talade illa om hans farbror, så gjorde det fortfarande ont, speciellt när de han tyckte om gjorde det. *Efter alla elaka saker han sa tycker jag gott vi kunde fått den där mjölken.*

Å ena sidan var Tiger oerhört förtjust i sin farbror som alltid var snäll mot honom och så var han ju så snabb. Hans farbror var den snabbaste mannen i världen. Det var Tiger helt säker på och det var alla andra i Hout Bay också, även om det fanns speciellt många som inte erkände det.

Men å andra sidan måste det ju finnas någon orsak till att alla talar så illa om honom. Och om han verkligen älskar mej, tänkte Tiger allt oftare, varför börjar han inte boxas? Om han började boxas igen, skulle vi kunna flytta härifrån och till ett trevligt ställe.

Tiger skulle just styra stegen mot en annan spaza, när plötsligt lösningen på alla hans problem presenterade sig som om serverad på ett fat.

Från en stig mellan två fallfärdiga skjul hördes pojkröster. Det var "Basketpolarna", Thembas storebror och två av hans vänner, som närmade sig. De pratade om hur imponerade publiken varit på fotbollen i går, om hur en av flickorna sagt att det egentligen var de som borde spela i världsmästerskapet istället för Spanien och Holland.

Kapitel 1

Tiger visste precis vad som skulle följa och han tittade förtjust upp. *Här kommer Babas mjölk.*

Thembas bror vände sig till Tiger, 'Tjänare kissemissen, ska du dansa för oss, va?'

'Var är Themba?' Tiger försökte låta som om han inte var speciellt intresserad av dansandet och som om han heller inte hört det respektlösa sätt på vilket han tigerhet adresserats. 'Jag har inte sett honom på länge.'

'Vad har du med det att göra, va?'

'Han är min bästa kompis.'

'... Han är borta ... Okej, så han har rest till sin faster i Mpumalanga.' Thembas bror såg ut som om han inte talade sanning. 'Alltså, tänker du dansa eller inte, va?'

'Vad betalar ni?'

'Det vanliga, en rand av oss var och vi är tre, så det blir två rand.'

'Tre!'

'Okej då.'

Det räcker till mjölk och två tuggummin. 'Okej, pengarna nu, inga knuffar, inga ringar och inga knogar.'

En av pojkarna tog av sig sin fina döds kallering och var och en betalade i förskott.

"Dansa" eller "Ducka och Dansa" som var det officiella namnet innebar att någon - i det här fallet Tiger - agerade levande måltavla. I boxarstil försökte sedan pojkarna att träffa Tiger på kinder eller haka med öppna handflator. Tiger, å sin sida, försökte undvika att bli träffad genom att dansa undan och ducka.

Tiger var den bästa dansaren i hela området och trots att han var mycket yngre än Basketpolarna så var han så snabb och vig att han sällan blev träffad. Basketpolarna var inte speciellt duktiga. De var fotbollsspelare och hade fått sitt smeknamn av att de var långa och inte därför att de spelade basketboll. Att vara lång är ingen fördel när det handlar om att röra sig snabbt och Tiger kunde känna hur munnen vattnades, när han tänkte på tuggummina. *Som att stjälta nappar från bebisar.*

Allt gick utan missöden fram till sista rondan, den mot Thembas storebror som var den långsammaste av de tre. Till en början gick allt väl i den rondan också och efter att med nonchalant lätthet ha undvikit sin motståndares attacker blev Tiger allt självsäkrare. I slutet av rondan såg Tiger till att ordentligt förlöjliga den långa pojken genom att ducka och springa in under

dennes gard. Där inne - i stormens öga så att säga - snurrade han runt Thembas storebror som en virvelvind tills dess att den långe pojken blev så yr att han tvingades stanna upp för att inte trilla omkull.

De andra två Basketpolarna roade sig kungligt, gapskrattade och ropade 'Ronaldo! Ronaldo!' med all sin kraft, glada som de var att någon såg ännu klumpigare ut än de själva.

Om Tiger nu låtit saken ha sin gilla gång, skulle det hela säkerligen ha avlöpt utan några missöden. Men Tiger var inte på det humöret och i ett anfall av överentusiasm – kanske lite i ilska över vad Grump sagt om hans farbror eller över att ingen verkade redo att berätta för honom vad som hade hänt med Themba – räckte Tiger ut tungan och pekade lång näsa åt sin motståndare.

Det var inte alls speciellt begåvat gjort och Thembas bror svarade omedelbart med att sträcka ut sitt långa ben och på så sätt sända den snubblande Tiger till marken med en skrapad kind. 'Hoppsan! Gjorde den lille kissemissen sej illa?'

Inte alltför upprörd skakade Tiger på huvudet åt sig själv. *Det där var bara så dumt av mig.*

Basketpolarna skrattade.

Något rann längs hans kind och Tiger kände med handflatan – inget blod, bara våt lera.

Thembas storebror räknade, 'Nio, tio, utslagen.'

Tiger stannade på marken för att inte göra situationen värre. *Jag lovar att aldrig mer bära mig åt på det där idiotiska sättet - på min heder.*

'Aldrig slagen till marken, va?' sa Thembas storebror. 'Precis som hans farbror, va? Näst snabbaste boxningsvraket i världen, va?'

'Jag har alltså i princip golvat Baby Baba.'

Tiger tyckte inte att Basketpolarna hade någon orsak att stanna kvar.

Men Basketpolarna delade uppenbarligen inte Tigers uppfattning.

'En korkad luffare som far sta'n runt för att leta fimpar! Jag undrar jag vem hans riktige far är, va.'

Tiger tyckte inte alls det var trevligt att lyssna på Thembas långe bror, men att försöka resa på sig vore definitivt en ännu sämre idé.

'Jag slår vad om att kissemissen inte ens vet det själv, va.'

Men även om jorden var ordentligt blöt, så var den mjuk och Tiger for inte speciellt illa av att ligga kvar på marken.

Kapitel 1

’Jag menar, om han hänger med sin farbror – och vi vet ju alla vad han är för en - vad måste inte då hans riktige farsa ha varit för en typ, va?’

Tiger tänkte tillbaka på sin far. Han brukade inte tänka speciellt mycket på sin far nuförtiden. Det han tänkte på var dagen då Baba plötsligt och oförklarligt förändrats och blivit en helt annan människa. Det var för tre år sedan. Tiger hade varit fem, men han kom ihåg det som om det varit igår. Tiger och hans far hade bott i ett hus som hans farbror gett dem, när plötsligt två polismän störtat in genom dörren.

’Hans farsa dog förmodligen av bantarsjukan. Varför skulle kissemissen annars ha slagit sig ihop med en så’n där förlorare, va?’

*

De andra Basketpolarna hade gjort Thembas storebror sällskap och de hade dansat krigsdanser runt Tiger, alltmedan de överöste honom med förnedrande tillmälen av alla de slag. När pojkarna till sist lämnade scenen, beskrev Thembas bror med yviga gester och stor detaljriktighet alla de förfärliga saker han ämnade göra med kissemissen nästa gång de möttes.

Med Basketpolarna på tryggt avstånd hoppade Tiger upp och skyndade sig tillbaka till Grumps butik. Eftersom ingen var där, lämnade han pengarna på disken, tog två tuggummin plus korgen med mjölkflaskan och gav sig av hemåt. Nu kände han sig mycket bättre till mods, trots sin skrapade kind, och när han sprang förbi Basketpolarna räckte han ännu en gång ut tungan.

Kanske den här dagen inte kommer att bli så dålig trots allt, tänkte han under det att Basketpolarna, speciellt Thembas storebror, ropade sina hot och förolämpningar efter honom. Tiger log för sig själv – han tyckte det hela var rätt lustigt och stack glatt ut tungan igen - men när han sedan svängde runt det sista hörnet tvärstannade han inför den fruktansvärda synen.

*

Baba drömde och temat var detsamma som föregående natt, natten dessförinnan och natten innan dess: förlåtelse och Mandela. Det hade hitintills varit en riktigt trevlig dröm, för vart Baba än vänt sig så hade han fått den – förlåtelsen. Hans far var där och förlät honom för det torkade antilopköttet han stulit ur förrådet för att kunna lägga på sig de extra kilon som behövdes för att äta upp sig till lätt mellanvikt. Hans förste promotor – den enorme, grymme och legendariskt oförlåtande Sju S – var där och förlät

honom för att han aldrig kom till gymmet för att träna. Sju S lovade inte bara att aldrig ge Baba till sina lejon utan inviterade honom också att åter bli en del av hans ”stall”. Där var ägaren till hans favorittaverna och den sure Grump, affärsinnehavaren, som båda förlät honom för att inte ha betalat sina räkningar i tid. Där var folket från socialvården, som förlät honom för att han inte tvingat sin brorson till skolan och för att inte ha skaffat sig någon fast inkomst. Hans brorson var där också. Han förlät honom att han stuckit handen i vattnet. *Stuckit handen i vattnet. Varför blir jag förlåten för det?* Där var en ung flicka från hans hemby som förlät honom för att han brutit sitt löfte att inte försöka något annat än att pussa henne. Babas mor var också där och hon förlät honom för att han aldrig köpt henne det kylskåp han så länge lovat henne. Där fanns en doktor, en riktig, som förlät att han använde skokräm för att kamouflera de vita tofsarna i sitt hår och där fanns till och med två små söta leopardungar som förlät vad han gjort deras mamma.

Den här drömmen hade olika variationer och det där med vattenförlåtelsen var till exempel något helt nytt. Baba önskade att han kunnat vakna upp just nu, just när alla förlåtit honom och före slutet. Men slutet väntade fortfarande på Baba. Slutet var det som gjorde drömmen till en mardröm och på det fanns det inga variationer – det var som ristat i sten.

Slutet började med att ett huvud kom emot honom underifrån, som genom golvet på en boxningsring. Baba kunde bara se det blonda håret på huvudet som nalkades med allt större fart, men ändå konstigt, kusligt sakta. Trots att Baba kände att han borde veta vem huvudet tillhörde, kunde han inte komma på det. Efter vad som kändes som en evighet steg både huvud och kropp upp ur boxningsringens golv. Huvudet vände sig så mot honom och Baba kände igen det – det var Jonatans. Tonåringen log vänligt och räckte fram handen.

Baba tog hans hand, ’Jonatan? Är det du? Lever du?’

’Ja, jag är Jonatan, och jag har kommit för att för ...’

I det ögonblicket – som i alla tidigare ”förlåtelsedrömmar” – ryckte det till i Jonatans näsborre och läpp. Sedan försvann all hud och kött bort från hans ansikte. Baba fann sig stirra på en hålögd dödskalle och hålla en skeletthand.

’För att försäkra dej att jag aldrig kommer att förlåta!’ fortsatte döds kallens skallrande käkar.

Med det försvann Jonatan, men det var bara drömmens första del.

Kapitel 1

Mardrömsslutets andra del började med att Nelson Mandela, Babas stora förebild och ideal, tittade Baba rakt in i ögonen medan denne skakade på huvudet som i besvikelse. I Babas värld representerade herr Mandela heder och det var heder – eller snarare Babas brist på heder - som ville separera honom från pojken.

Herr Mandela tittade besviket på honom, 'Du har bringat vanära över dig själv.'

Baba tittade ner i marken, 'Förlåt.'

'Och straffet är att du måste separeras från pojken.'

Det fanns ingen förlåtelse för Baba – vare sig från Jonatan eller från herr Mandela – inte ens i hans dröm, bara separation.

*

Tiger tittade med förskräckelse på den lilla gårdsplanen runt skjulet. Planen, som utgjorde en liten svacka i marken, stod fullkomligt under vatten.

Tiger rusade förbi det ställe där vattenhjulet, som nu var bortspolat, stått bara en halvtimme eller så tidigare och fortsatte i full fart uppför dynen till diket. Han plockade snabbt bort stenarna han använt för att blockera vattnets ursprungliga färdriktning och använde dem nu istället för att blockera sin egen vattenfåra. När detta väl var gjort klättrade han ner, tog av sig skorna och började vada mot skjulet. Eftersom vattnet, som fortfarande strömmade in i skjulet, pressade mot dörren, visade den sig synnerligen omedgörlig. Tiger drog och slet och när till sist dörren gav vika för hans vilda ansträngningar, var det genom att brytas loss från sina rostiga gångjärn. Den kollapsande dörren slog nästan ner honom och när Tiger kastade sig ur vägen, flög ölkorgen ur hans grepp och landade i vattnet bredvid honom. Där fångades den upp av det inströmmande vattnet och drev sakta förbi Tiger med mjölkflaskan, fullkomligt mirakulöst, fortfarande stående rätt upp. Tiger skyndade in i skjulet.

Därinne hördes snarkningar, långdragna och ljudliga. Det var en sjö runt hans farbrors säng med en mängd kringflytande föremål, många som Tiger trott vara antingen bortslängda eller på annat sätt förlorade. Där flöt ett trasigt gammalt cricketrack, en punkterad tennisboll med bitmärken och en sedan länge avskriven clown med stor gul näsa som Tiger anklagat Themba för att ha stulit. *Kanske han stal den och sen gömde den någonstans*

...

Det första Tiger gjorde var att rädda den gamla väckarklockan som trillat ned i vattnet. Han satte tillbaka visaren till nio, skakade den och fick den till och med att ringa lite grann. Han hoppades det skulle vara nog för att väcka hans farbror.

Enda resultatet av ringandet - bortsett från att snarkningarna tillfälligt upphörde - var att håret med de vita tofsarna gjorde sällskap med resten av hans farbror under filten.

Tiger insåg att det kanske egentligen vore bättre, om hans farbror inte vaknade förrän vattnet dragit sig tillbaka och allt var som vanligt igen. *Jag kanske till och med hinner laga kaffe, innan han vaknar.* Tiger började sin räddningsaktion med att bärga vad han visste hans farbror skulle sakna mest: ölflaskorna, framför allt de fulla.

Trots att Tiger skötte det hela så tyst han förmådde, lyckades klirret av ölflaskorna med det som väckarklockan misslyckats med.

Baba öppnade ett misstänksamt öga.

Tiger fortsatte sitt räddningsarbete bakom sin farbror.

Baba, som låg med ryggen mot det klirrande ljudet, drog yrvaket slutsatsen att någon höll på att stjäla hans ölflaskor. Orörlig, med undantag för ena armen, lät Baba handen ljudlöst treva längs bordet, sökandes efter kniven som legat där föregående kväll. Hans hand fann inte vad den sökte - istället nådde den skokrämen. *Om han ser mina vita tofsar ...* Babas hand fortsatte sitt långsamma trevande till dess att den nådde paraplyhandtaget. *I brist på kniv får den väl duga.*

Baba svingade sig med fenomenal hastighet och ett ilsket vrål upp och ur sin säng - som en pirat med draget svärd - förväntande sig att ta tjuven på bar gärning. Vrålets ton förändrades från ilska till överraskning, när han insåg att det var hans brorson som var öltjuven. Sedan - i samma ögonblick som hans reumatiska fötter landade i vattnet - förändrades vrålets ton ännu en gång, nu från överraskning till förskräckelse. Med den snabbhet som en gång gjort honom till titelpretendent studsade Baba bokstavligen tillbaka upp i sängen.

'Jag har fixat lite mjölk.' Tiger tittade på sin farbror med ett onaturligt stort leende. 'Den är helt färsk.'

Först när han kommit över den första chocken - nu fullkomligt klarvaken - såg Baba sig omkring i dunklet.

'Jag fick den från Grump och jag har betalt för den.'

Kapitel 1

Först nu insåg Baba att han befann sig strandsatt på en ö, avstängd från torra land av en ocean av vatten.

Tiger - väl medveten om sin farbrors speciella relation till vatten - producerade ännu ett onaturligt stort leende, 'Oroa dej inte, det kommer snart att vara borta.'

'Vad är det här för nåt! Var kommer allt det här vattnet ifrån?'

'Det har regnat en hel del.'

'När då?'

'Åh, det är ett litet tag sen nu.'

'Solen skiner, gör den inte det?'

'Jo, men det regnade verkligen mycket – jag trodde inte det kunde regna på det viset – det är en konstig dag.'

'Jag märkte inget.'

'Det är därför att du sov.'

'Det tror tusan att jag sov! Det är ju mitt på blanka morgonen – inte sant?'

Tiger svarade inte.

'Har en man inte rätt att sova i sitt eget hus?'

'Jovisst ... Vad ... Vad som verkligen hände ...'

'Vad som verkligen hände var att du byggde en så'n där snurrgrej igen!'

'Vattenhjul.'

'Snurrgrej! Och sen sprang du ifrån den som vanligt.'

'Jag ... Jag var ju tvungen att hitta på nå't.'

'Jag var ju tvungen att hitta på nå't,' muttrade Baba, som nu börjat klä på sig, ilsket. 'Du tänkte förstås inte för en sekund på att du kunde ha dränkt mej?'

'Jag trodde inte det skulle bli så mycket vatten.'

Baba skakade ilsket på huvudet.

Tiger fick syn på Babas skor. De höll på att flyta iväg med vattnet som nu vänt och de närmade sig sakta dörren. Skorna var tätt följda av den nu halvsjunkna korgen med mjölkflaskan – ännu mer mirakulöst än tidigare - fortfarande stående helt upprätt. Bakom skorna och korgen kom clownen och den punkterade tennisbollen. Clownen med den gula näsan, patetiskt oförmögen att påverka sitt öde, drogs obarmhärtigt med av det utflödande vattnet mot öppningen och en osäker framtid.

'Dumma unge! Förstår du ingenting alls?'

Tiger vände sig mot sin arge farbror.

'Jag trodde att det var du som stod för intelligensen på det här stället.'

Tiger svarade inte.

'Förstår du inte vad som händer, när man bara gör det man tycker är roligt?' utbrast Baba ilsket. 'Har jag inte sagt till dej tusen gånger att vatten är farligt, att jag hatar vatten mer än vad du hatar varm mjölk.'

'Jo,' erkände Tiger med böjt huvud, 'det har du.'

'Jag förstår inte hur någon som är så liten kan vara så envis.'

Tiger liksom krympte inför sin farbrors vredesutbrott.

'När man bara tänker på sig själv blir man en dålig människa. Man blir isolerad och då kan man inte vara till någon nytta överhuvudtaget. Och att inte vara till någon nytta för någon är inget annat än att vara fullkomligt värdelös.'

Tiger hade sett sin farbror arg förut – faktiskt ännu argare än så här – men det här var första gången han fann så här mycket ilska riktad mot honom själv.

'Människor som inte bryr sig om andra människor borde sättas i fängelse.'

Tiger nickade. Hans farbror såg otäckt farlig ut där han stod högt uppe på sängen, framför och ovanför honom.

'Och om domstolarna inte sätter sådana människor i fängelse, så borde de ändå bli bestraffade.'

Tiger var för rädd för att svara.

'Vad jag borde göra är att sätta ut dej på gatan, glömma bort dej och aldrig mer prata med dej.'

'S... S... S... Snälla, d... d... du får i... i... i...'

ROLLBESÄTTNING

Tiger (f.d. Siphon). Kramgo åttaåring som beslutat sig för att en dag boxas med en tiger.

Baba. Tigers halvfarbror. Öldrickande före detta boxningsfenomen som bestraffar sig själv.

Sju S. Boxningspromotor med ett otrevligt intresse för lejon, hajar och skinn.

Themba. Tigers lekkamrat som hostade mycket innan han försvann.

Andrahands-Trevor. Affärsbiträde och världens längsta knäppgök.

Diamant-Dick. Superskurk som inte gillar vittnen och anlitar Belleville-Billy.

Belleville-Billy. Yrkesmördare villig att ta död på diskretion och gullpojken till rabatterat pris.

Rösten (buktalaren/guldsmeden) Småskurk med orealistiska ambitioner.

Obef. Belleville-Billys samarbetspartner som du säkert redan glömt.

Vidrige Vish. Suave klockförsäljare med "barn barn" som extraknäck.

Inspektören. Rättrådig polis som en gång beundrade Baba.

Detektiven William. Polis som inte gillar småskurkar eller att springa ärenden.

Cigarrettmannen. Rullstolsbunden man som förser Baba och Tiger med arbete.

Grump. Affärsägare som inte hemlighåller sina tankar.

Kipling. Babas före detta betjänt som fick den röda manteln som sista avlöning.

Jonatan. Tonårig boxare som fick betala ett alltför högt pris för att knäa Baba.

Topas. Sju S' stjärnboxare som Baba golvade med sitt fjärde slag.

Jazzmusikanten. Otursförföljd saxofonist som lovar att göra Tiger till en riktig artist.

Egyptiern. Småskurk med falska klockor som specialitet.

Dvärgen (den gulnäste) och den lille mannen är clown och sekonder.

Mohammed Ahmad Padayachee är en prinslik pizzaägare som kanske borde blivit boxare.

Mannen från Belleville är där för att golva Baba och ta hem prispengarna.

Jätten är ett nigerianskt brottssyndikats yrkesmördare, skickad att ta död på Baba.

Tokolo är en skoputsare som visslar efter flickor och Tigers ideal.

M. E. (Mandela Express) är en plikttrogen brevbärare som levererat brev till Nelson Mandela.

